

Inge Fischer Møller: Ganske kort vil jeg henlede arbejdsministerens opmærksomhed på, at inden for et år har Carlsberg haft besøg 85 gange, uden at der er sket noget fra arbejdstilsynets side. Når nu arbejdsministeren undersøger hele problematikken, vil jeg spørge, om det også er muligt at undersøge, hvad der egentlig er grunden til, at vi simpelt hen ikke har set nogen reaktion på baggrund af de 85 henvendelser.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det sidste spørgsmål har jeg allerede bedt arbejdstilsynet om at give mig nærmere oplysninger om.

Hjortnæs: Jeg har forstået ministerens svar sådan, at der er enighed om, at det desværre nok er nødvendigt, at det offentlige iværksætter mere energiske indgreb, end der hidtil har været tale om. En af de bestemmelser, som er afgørende for arbejdstilsynets virksomhed, er § 19, stk. 8, i arbejderbeskyttelsesloven, hvor der står:

„Hvor arbejde vil medføre støj eller rystelser af en sådan styrke, at arbejderen påvirkes skadeligt eller udsættes for væsentlig gene, skal herimod træffes sådanne foranstaltninger, som med rimelighed kan kræves.“

Det er en formulering, som formentlig giver arbejdstilsynet store vanskeligheder, for hvad er rimeligt i den konkrete situation? Jeg mener derfor, at det bør overvejes — og jeg vil gerne spørge ministeren, om han vil overveje det — at skærpe denne bestemmelse, så der bliver en ubetinget pligt til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige efter arbejdstilsynets skøn.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det er rigtigt, som hr. Hjortnæs siger, at den formulering, paragraffen har, ikke er så præcis, som i alle tilfælde jeg kunne ønske det. Min opfattelse er den, at man bør kunne fordre, at forholdene i virksomhederne lægges til rette på en sådan måde, at det ikke er forbundet med fare for helbredet at udføre arbejdet. Jeg mener i og for sig, at man med rimelighed må kunne fastslå, at det er urimeligt, hvis forholdene i virksomheden er sådan, at det går ud over arbejderne helbred og velfærd.

Må jeg endelig føje til, at spørgsmålet om

en stramning af § 19, stk. 8, er taget op i arbejdsrådet i forbindelse med den revision af arbejderbeskyttelsesloven, som foregår dér.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Arne Christiansen* til justitsministeren:

„Med hvilken begrundelse har ministeren standset politiets anvendelse af hærens flyvetjenestes helikoptere til trafikkontrol?“

(Spm. nr. 39).

Skriftlig begrundelse.

Da denne flyvning indgik som led i de af flyvesikkerhedsmæssige og operationelle grunde tildelte pilottimer pr. år, er der ikke tale om nogen besparelse, højst om en ompostering af udgifter fra justitsministeriet til forsvarsministeriet.

Arne Christiansen: Da politiet gik over til at anvende helikoptere fra hærens flyvetjeneste til trafikkontrol, viste det sig hurtigt, og det blev almindeligt anerkendt, at det var et effektivt led i arbejdet for at fremme trafikikkerheden. Det kan derfor undre, at ministeren i sine bestræbelser for at spare også inden for politiet — det er i øvrigt et område, som nok kunne give anledning til andre bemærkninger, men det er jo ikke tiden og stedet nu — netop slog ned på helikopterkontrollen, al den stund de piloter, der flyver i hærens flyvetjeneste, er tildelt et bestemt antal timer pr. år, som de under alle omstændigheder skal flyve, hvorfor der altså ikke er tale om nogen faktisk besparelse for skatteyderne. Jeg ser derfor frem til ministerens begrundelse for denne nedskæring.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Den 4. oktober besvarede jeg i folketinget et spørgsmål om politiets besparelser. Jeg oplyste, at justitsministeriet måtte dele vilkår med de øvrige ministerier og derfor deltage i de besparelser, som den økonomiske situation efter regeringens opfattelse har nødvendiggjort, en opfattelse, som jeg i øvrigt har forstået også deles af de tidligere regeringspartier. Dette kan ikke lade sig gøre, uden at besparelserne også rammer politiets budget, der udgør en meget væsentlig del af justitsministeriets samlede budget. Jeg tror